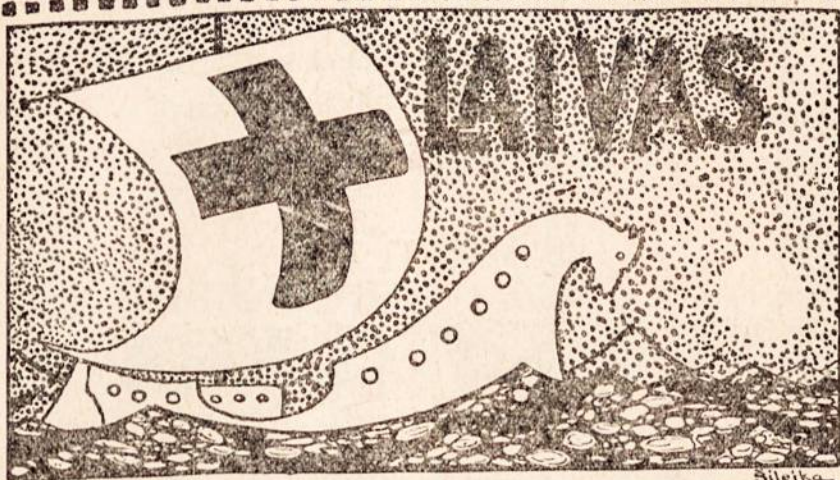

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 26. GRUOD. (DEC.) 27 D., 1921 M. METAI I.

"Entered as second-class matter July 12, 1921, at the post office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879."

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams \$1.50
 Vienas numeris 5c.
 Pusei metų 75c.

SUBSCRIPTION RATES:

One Year \$1.50
 Six Months 75c.
 Single Copy 5c.

DRAUGAS PUBLISHING COMPANY

2334 So. Oakley Ave.,

-:-

Chicago, Illinois.

Mes plaukiame per šio pasaulio jurą į Amžinosios Tėvynės prieplauką. Kad laimingai daplauktume, turime būti Kristaus skirtame laive — Katalikų Bažnyčioje — kuri vairuoja šv. Petro įpėdinis Romos vyskupas.

Ir mūsų "Laivas" plauks išvien su Kristaus laivu.

Kapitonas.

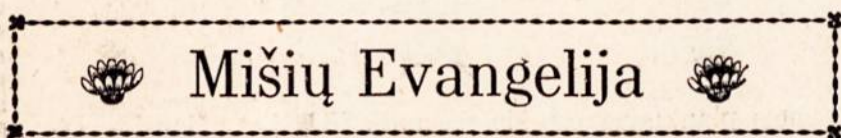

Naujų Metų Šventė

Mišių Lekcija

IŠ ŠV. POVYLO LAISKO TITUI 2: 11—15

Mylimiausias:— Visiems žmonėms pasirodė Dievo, mūsų Išganytojo, malonė, mokinanti mus, kad, išsižadėję bedievybės ir pasaulinių pageidavimų, blaivai, teisiai, ir dievobaimingai šiame pasaulyje gyventume, laukdami palaimintos vilties ir atėjimo, didžio Dievo ir mūsų Išganytojo Jėzaus, garbės kurs išdavė pats save už mus, kad mus atpirktų nuo visokios piktybės ir kad apvalytų sau malonus žmones, sekiojus gerų darbų. Apie tuos dalykus kalbėk ir ragink. Jėzuje Kristuje mūsų Viešpatyje. . .

Mišių Evangelija

PAGAL ŠV. LUKĄ —2: 21.

Anuo metų: kada praėjo aštuonios dienos, kad vaike-

lis butų apipiaustytas ir pramintas butų Jo vardas Jėzus, kuris buvo pramintas aniolo, pirmiau negu iščiuje prasidėjo.

Visiems Laimingų Naujų Metų

Mano didžiausias troškimas yra, kad visi "Laivo" skaitytojai su Naujais 1922 Metais sulauktų kodaugiausia laimės. Tos laimės, kuri žmogų kelia augštin, kuri jam teikia ragavimą antrosios, amžinos, dangiškos laimės.

Žmogus turi teisės prie laimės.— Dievas sutvėrė žmogų, kad būtų laimingas. Visą ką davė, kad galėtų laime džiaugtis —tik sielos, tiek kūno ypatybes prie to pritaikė.

Kad žmogus būtų laimingas, Dievo Sūnus tapo žmogum, gimė, ėmė vardą Jėzus.

Jis atnešė žemei "Ramybę", kuri yra laimės pamatas. Jo mokslas neša ramybę ir laimę. Jis visus ramino, sergančius sielos ar kūno liga gydė, dabar taip pat nuolatos Jis veikia, kad žmonės būtų laimingi.

Žmonės mėgsta kalbėti: "Tie turtingi — tai ir laimingi. Ką nori valgo, kas patinka geria; kada užsimano miega kada patinka kelia, žaishų ir linksmybių turi ir gali turėti iki sočiai".

Nors šie dalykai prie laimės šiek tiek prisideda, bet jie anaipat nedaro žmogaus laimės. Jie greičiau veda prie visos tos rūšies nelaimių.

Tos netikros, padirbtos laimės gaudytojai, jau kenčia nuo jos. Ji žeri gražiai, ji kalba į žmogaus jausmus meiliai, ji vilioja lyg nusitepus ištvirkėlė, ji žada visą malonumo gausumą, o galutinai apgauna, pavergia, apkausto vargų pančiais ir pasprina į šalį.

Jau nevienas to patyręs dejuoja.

Ar galima linkėti tos laimės?

Sunku. O žinia, kad daug jos pageidauja.

Tikroji laimė, gal but, neatrodo tokia viliojanti, kaip žmonių padirbtoji, bet yra tvirta, pastovi. Ji yra išsiliuosavime iš savo geidimų, iš nuodėmės ir paklaidų vergijos, ji susideda iš apgalėjimo savo palinkimų ir iš įgijimo tikrojo suvaldymo paties savęs. Po tokio darbo ateina ramybė, kuri neša savo dovaną laimę.

Kas nori tos laimės, gali ją rasti. Prie jos niekam kelias neužkirstas. Nuo jos negali sulaikyti nei turtas, nei neturtas, nei jaunystė, nei senatvė.

Nuo jos sulauko tik bloga valia. Užtat Jėzus ir priminė, kad atnešė ramybę tik "geros valios" žmonėms.

Šios laimės kodaugiausia visiems veliui. Ji prasidėjus čia, neužsibaigs niekad; tik amžinybėje ji apsiaus žmogų visoje savo pilnybėje.

Telaimina visus Tas Kūdikėlis Jėzus, kuris su šia diena pradėjo mūsų laimės darbą.

PAŽINK PATS SAVE.

Pagonų laikuose, Graikijos šalyje gan toli nužengusioje kulturoje, tapo pastatytas gražiausio stiliaus maldnamis, Ant jo durių tapo iškalti šie žodžiai: "PAŽINK PATS SAVĘ"!

Ką tuolaikiniai pagonys norėjo išreikšti tokiais žodžiais?

Įeinant po kairės rankos, mažesnėmis raidėmis buvo paaiškinimas to didžiojo antgalvio; ve ką jie aiškino: "Neįeik į vidų to maldnamio, neprivalai buti tarpe mūsų, netyrinėk tikėjimo, — neištyręs pats savę. Pradėk nuo savo širdies ir paibaigk savo sąžinę!"

Čia tai yra šviesa tamsybėje, kurią nevysi tegali matyti, nes širdies tamsybė nedaleidžia. Tamsybės dėmė yra pavergusi žymią dalį žmonijos: visokie nesusipratimai, tarp žmonių giminės, visoki paniekinimai skleidžiami ant vieno kito: PAVYDAS, — beveik smaugia ir mūsų lietuvių tautą.

Ir taip pasaulis vis gilin ir gilin brenda į tamsybę.

Dabar klausimas, ar yra tam kokia priemonė, kad sustabdžius pasaulį (žmoniją) nuo katastrofos?

Taip, yra. "Pažink pats save" gerai, paveizėk į savo sąžinę, ar ji yra pilna šviesybės ar tamsybės?

Delto šv. Grigalius, pasauliui statė tokį klausimą: Kas tas yra, kas toliausiai yra nuo mūsų, bet vienok yra arčiau siai prie mūsų? Kas tas yra, kurs mums priguli, bet, rodos, kad nepriguli?

Ir tais laikais nesirado nei vieno, kuris galėtų atsakyti į tą klausimą, todėl šventasis gavo pats atsakyti. Ir kokį jus manot, atsakymą jis davė? Bandykite patys sau atsakyti.

Šv. Grigalius ve ką atsakė: "Tas yra mūsų sąžinė"

Pranas V.—

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1. Jei žmogus eina į bažnyčią dėl mados ir per šv. mišias žvalgosi ir jokios atydos į mišias neatkreipia, ar jis turi tuomet kokią naudą iš tokio klausimo mišių, ar ne?

2. Kuomet žmogus pasivėlina ant šv. mišių į laiką ateiti, ar jis turi už tai nuodėmę?

3. Kuomet žmogus nelaukia mišių pabaigos ir išeina sau savo valia, ar yra už tai jam nuodėmie?

J.

ATSAKYMAI

1. Mišios yra prakilniausia ir gražiausia malda, kokia tik gali būti. Su jomis jokia kitokia malda susilyginti negali.

Mišios yra atminimas ir kartu nuolatinis atnaujinimas nekruvinu būdu kruvinos aukos Jėzaus ant kalno Kalvarijos. Jos yra ir kartojimas tų visų maldų, kokias tada kalbėjo Jėzus už žmones prie Dievo.

Mišių maldos ir auka yra ne žmonių, bet paties Dievo.

Žmogaus darbas. Todėl nei joks dalykas su tuomi negali susilyginti.

Bažnyčia atsižvelgdama į tą Mišių aukos ir maldos didybę ir į garbę, kokia eina iš jų Dievui, ir įsakė visiems katalikams kas šventą dieną klausyti šv. mišių.

Kaip malda, kalbama be atydos, yra be jokios vertės arba tik labai mažos, tai yra ir su klausymu mišių be atydos.

Kas ateina į bažnyčią ir mišių laiką praleidžia besižvalgydamas, neatkreipia atydos į mišias, tas neišpildo Bažnyčios įsakymo "Klausyk šv. mišių dievotai ir tinkamai", jis turi sunkią nuodėmę.

Jam yra tik ta nauda, kad jis atsilankė bažnyčioje ir naudingiau praleido laiką kaip kur kitur. Be to tokį žmogų kartais iš netyčių sučiumpa Dievo malonė ir jį atmaino.

2 ir 3. Kiekvienas katalikas turi priedermę kas šventą dieną išklausyti ištisų šv. mišių. Jei jis be užtekintos priežasties apleidžia žymią mišių dalį, jis neišpildo Bažnyčios įsakymo ir turi sunkią nuodėmę.

Je kas susivėlina dėl svarbios priežasties nėra jam kaltės.

Jei kas apleistų mišių dalį iki Evangelijai, tai da neturėtų sunkios nuodėmės; taip pat jei išeitų iš bažnyčios tuojaus po kunigo Komunijos.

Bet jei kas tuo pačiu sykiu apleistų mišių dalį iki Evangelijos ir dalį mišių nuo komunijos tai turėtų mirtiną nuodėmę.

UŽDUOTIS KATALIKŲ MOTERŲ VALSTIJOJE.

1. Kokia yra ta užduotis?

1. Auklėjimas šeimyninio gyvenimo. Šeimyna yra valstijos ir visuomenės pamatu. Kodėl? Nes iš šeimynų kuriasi sodžiai, parapijos, miestai. Iš tų kuriasi valščiai, apskriviai ir redybos, iš tų jau valstijos: respublikos ir karalystės. Veizėkite į di-

delį ir išsiplėtojusį medį, pilną vaisių. Iš kur tai atsirado. Iš mažo grūdelio. Taip ir visuomenė ir valstijos išaugo arba prasiplėtė iš šeimynos. Kas nori tad suformuoti arba atnaujinti valstiją visuomenę, tegul pirmiausia pradeda nuo šeimynos.

Kas tai yra šeimyna? Tai tėvas, motina, vaikai ir namiškiai. Kas toje šeimynoje svarbiausiąją vietą užima? Pasakykite: tėvas, nes jis yra jos galva, o galva valdo ir rūpinasi visais šanariais. Tiesa, bet ta galva taip yra užimta ir apsunkinta darbais, kad jai arba nieko, arba mažai laiko lieka, kad savo lizdą sušildytų ir auklėtų vaikelius. Tad ant motinos viskas krinta, o tiesą pasakius, ji daugiausia turi prie to gabumų, kaip tėvas arba aplamai vyrai. Į tą ratelį ją Dievas įstatė ir jos tiesioginė priedermė yra auklėti vaikelius ir priveizėti namuose tvarkos. Tarp kitokių užsiėmimų, kaikurie tinka ir moterims, bet kiti visai netinka, kaip antai buti teisėjais, patarėjais arba advokatais, pasiuntiniais, valdininkais, poliemoalais. Bet užtat Dievas reikalauja ir visuomenė, iš moterų, kad būtų dora mergina, gera moteris ir namų šeimininė, rupestinga motina arba dievobaiminga vienuolė ir tuose užsiėmimuose ypatingai joms pritinka darbuotis žmonijos labui. Bet tuo žvilgsniu šiais laikais žmonija sviruoja ir krypta į priešingą pusę. Trukšmingos srovės stumia moteris iš naminio židinio į platų visuomenės gyvenimo dirvą, o per tat nutraukia joms tą pagarbą, kurią pirmiausia turėjo. Tankiai skaitome ir matome, kaip prikalbintos moterys skverbiasi į darbininkų tarpą ir kalbina rašyties prie socialistų ar laisvamanių ir kursto prie įvairių sumišimų (skandalų). Per tat ar nekenčia šeimyna ir ar nesvyruoja visa visuomenė savo pamatuose? Kaip tad moteriai išpuola šeimynoje darbuotis?

2. Auklėti tikibinį ir dorinį gyvenimą. Visų pirma moteris, o ypatingai motina turi dorą žmogų išauklėti. Kokį tai žmogų? Vaikus, vyrą ir namiškius. Dievas uždavė jai didelę ir svarbią užduotį ir iitekė įtekmę ant silpnų vaikelių. Tokios įtekmės kaip ji, neturi nei vienas kitas žmogus, net geriausias mokytojas, uoliausias ir maldingiausias kunigas. Kūdikis nuo

pradžios savo gyvenimo pasilieka širdingoje prigulmybėje nuo savo motinos ir dėl savo silpnybių visiškai yra paduotas savo motinos globai. Nieks jo taip širdingai, tvirtai ir su pasišventimu nemyli, kaip motina.

Bet ir kūdikis nieko taip širdingai nemyli, kaip motiną. Į tėvą veizi su kaikuria baine, nes rečiau temato, bet motinai ypatingai su visa širdimi atsiduoda. Gera motina iš to naudojami ir didelį auklėjimo darbą atlieka. Toms tai pavizdingoms moterims šv. Bažnyčia dėkinga yra už išauklėjamą didžių Dievo tarnų: popiežių, vuskupų, kunigų ir augštų pasaulinių vyrų ir moterų, kurie uoliai su pasišventimu ginė ir gina šv. Bažnyčios teises ir tikrą valstybės gerovę.

Popiežius, šv. Grigalius Didysis, įsakė padaryti sau paveikslą su suvo šeimynos ir augščiausios valdžios pažymėjimais. Taip pat įsakė, kad ant to paveikslo pridėtų jo motinos paveikslą, bet kokioje išvaizdoje? Baltame kunigų rūbe su Evangelijos knyga priglobstyje.

Ką norėjo per tat išreikšti? Kad jis, Kristaus vyriausias kunigas ir jo vietininkas, dėkingas yra už savo išaukštinimą ir padėti motinai, kuri tarsi kunigas geras išpildė savo pasiuntinystę. Išties, motina nestovi prie altoriaus ir nepildo, tikrai sakant, kunigiškų veikinių bet vienok didelę pagelbą neša Bažnyčiai. Priminkime sau šv. Elena, kuri užaugino Konstantiną Didysis, kuris pirmas iš Rymo cesorių priėmė šv. Krikštą ir su teikė laisvę šv. Bažnyčiai ir pagelbėjo Jėzaus Kristaus mokslui plėtotis, šv. Klotildą, kuri prikalbėjo savo vyrą Klodovį, Prancijos karalių, priimti Krikštą ir paskui visa jo tauta tapo katalikiška. Tą patį skaitome apie Matildą, Kunegundą, Jadvygą, Moniką ir kitas šventas moteris, kurios taip daug prisidėjo prie Dievo garbės praplatinimo, sielos išganymo ir daug žmonių paragino prie uolaus krikščioniško gyvenimo. O kokią turi įtaką moteris ant savo vyrų ir namiškių? Ko nei mokyti vyrai savo protingais prirodymais, nei viena mokslo knyga, nei kunigas savo uolumu negalėjo padaryti tą ką galutinai padaro dievobaimingos moteris, nes jos savo meile, malda gra-

žiu dorybių pavidžiu atverčia savo vyrus prie Dievo ir doro gyvenimo. Nekartą girdime, kaip valdininkai, o ypatingai karininkai tuomet surimtėja ir artinasi prie Dievo, kuomet apsi-veda su doromis merginomis. Delko taip? Nes prie jų šono stovi ištikimas Aniolas Sargas, jo moteris, kuri savo maldingo gyvenimo spindėjimu nenustojant lenkia ir varo prie pildymo švento tikėjimo priedermių, arba nors paskiaus su gailėščių grįžta prie Dievo, nuo kurio jaunystėje buvo atsiskyrę.

Pasakėme, kad moterų užduotimi yra auklėti dorą šeimynoje.

Dora arba žmonių papročiai yra artimuose satikiuose su jų tikyba ir nuo jos priklauso. Tikyba religijinis persitikinimas, yra popročių pradžia ir pamatas. Jei moteris didelę įtakmę padaro į tikibinį gyvenimą, tai tuo pačiu daro įtakmę ir į papročius. Sakoma yra, kad žmonių papročiai priklauso nuo įstatymų, kokie gyvuoja valstijoje, arba kad įstatymai tvarko žmonių papročius. Ar tai viskas? O aš sakau su tikru įsitikrinimu, kad išauklėjimas, kokį duoda motina savo vaikams, turi didesnę įtakmę į žmogaus papročius, negu visi įstatymai.

Tas reiškia, kad įstatymai ne daug ką gelbėtų ir pasilikėtų negyva raidė, jei moteris savo auklėjimu nebūtų išmokinusi vaikus pagerbti tuos įstatymus. Vyrų susirenka seimuose, parlamentuose ir susiginėja tarp savęs, o paskui balsuoja ir tokiu būdu išleidžia įstatymus. Bet ar tą, ką nutars seimuose, tinkamai pildys be moterų prisidėjimo. Ar įstatymai atspauzdinti raštuose prieš vagystę, apgaudinėjimą, kreivą prisiegą ir kitas nedorybės bus pildomi, jei motinos nemokytų savo vaikų, kad nevalia yra ir nepadoru vogti, meluoti, apgaudinėti ir tt. ir nepratintu jų tiesą kalbėti, būti dorais ir tt.

Nei policmonai, nei žandarai nei kalėjimai nepataisys žmonėse teisingumo jausmo be gero išauklėjimo! Ar įstatymų skirsniai, policmonių uždraudimai galėtų sulaikyti išsikarščia-

vusį jaunimą nuo įvairių nedorybių, jeigu motinos nebutų išmokinusios vaikus viešpatauti ant savo jausmų, bijoties Dievo bausmės, gėdyties nedorų darbų ir tt. Aišku tad yra, kad doras išauklėjimas yra didelė morališka galybė, kurią Dievas visupirma įteikė motinoms.

Kokia dar yra katalikių moterų užduotis valstijoje?

O dar platus laukai jų veikimui pasilieka nudirbti.

Tai kokie tie darbai?

Gailestingi darbai. Tai septini artimo kūnui ir septyni jų sielai. Kiekviena moteris gali juos pagal savo išgalio ir savo laikę pildyti. Ypatingai mūsų laikais visokių vargų ir reikalų taip priaugo, kad vienas asmuo nieko negali padaryti, ir reikalingas yra bendras veikimas susitelkusių žmonių, reikia daug pinigų ypatingai gabumų, daug geros, valios ir pasišventimo. Čia tai yra platus laukas moterų veikimui ir pasišventimui. Delkó tai joms? Nes visupirma, kad Viešpats Dievas jas apdovanojo jausmingesne širdimi, vargšų pasigailėjimu, negu vyrus. Antrą, kad daug daugiau turi kantrybės ir ištvermės, o ant galo, kad turi įteknę ir ant vyrų ir ne vieną gali pritraukti prie bendro darbo. Ne vienas vyras, atšalęs ir atsitraukęs nuo Dievo, bet moterims prikalbant, duodasi persigalėti ir prisideda prie labdaringų darbų. Ar tai mažai mūsų moterų ir merginų prikalbino vyrų ir vaikinių prie įvairių taučių ir labdaringų darbų? !

Bet vienok idant tą darbą ir užduotį su nauda išpildyti, reikia ir moterims giliai persiimti tikybos ir doros dvasia. Tokia giliai tikinti moteris ištikrųjų bus ištikima savo vyrui, geriausia laimėje ir nelaimėje gyvenimo draugė, parama ir paguoda. Tokia motina bus vaikams geriausia mokytoja ir namuose geriausia šeimyninkė.

Bet ar jau galas? Ar čia moterų doras vainikas užsibagia?

Dar ne! nes nekartą matome ..dievobaimingoje, maldin-

goje moteryje įvairias ydas ir silpnybes. Ne bereikalo pridėjome, kad moterims reikia giliai persiimti tikėjimo ir doros dvasia, idant tinkamai galėtų savo užduotį išpildyti.

Ar negirdžiame dabar kalbant apie moteris: "Ta moteris dievobaiminga, bet per daug plepa ir apkalba žmones, kita dievobaiminga, bet tuštybės pilna, giriasi iš savo darbų, myli blizgučius ir tt. Kia vėliau kerštinga, šlykšti, be pasigailėjimo, pilna išdidumo ir tt. Todėl ir čia didelis darbas, kaip save patobulinti, nusikratyti ydų ir silpnybių, o įgyti dorybių.

Tiktai tokios moterys bus tinkamiausios išpildyti savo užduotį ir augštas priedėmes.

TWL.

ŠV. PRACIEKUS ASYZIETIS.

Tąsa.

Pranciškus taiso bažnyčias.

Stebuklingas Jėzaus paveikslo balsas, liepiantis jam taisyti šv. Damijono bažnyčią, dieną ir naktį jo ausėse skambėjo. Kas galės apsakyti judimą, kokio prityrė, kuomet pamatė savo gimtinį miestą kuriame dar neseniai spindėjo savo turtų ir garbės šviesa ir kur išmoko pažinti žmonių nepastovumą ir nedėkingumą. Atsimęs šalyn praeities atminimą ir mindžiodamas žmonių išminties patarimus, įėjo miestą, kaip pranašai Sename Įstatyme eidavo į nedėkingą Jeruzalę. Ejo gatvėmis skelbdamas Dėvo galybę, Bažnyčios kentėjimus, prašydamas akmenų, plyt, aukų dėl Kristaus meilės bažnyčios pataisymui; nesigėdydamas ir be perdėjimo su nuostabių prastumų kalbėjo: "Kas an duos akmenį, turės vieną užmokesnį; kas man duos du, aturės du užmokesniu, o kas tris, turės jų tris." Didis pakilumėjimas visame mieste. Gyventojų jausmai buvo pasidalinę vieni šaipėsi ir juokėsi, kiti praėjo, nieko neatsakydami, am prašant aukų, kiti vėl, mąsty-

dami, jog tikrai su Dievo pagelba galima taip visiškai atmaityti gyvenimą, pagelbėjo jam aukomis ir savo rankomis pataisyti šv. Damijono bažnyčią. Pranciškus lygiai priėmė paniekinimus ir aukas; paniekinimus savo sielos patobulinimui, aukas Dievo namų pataisymui. Matė tiomet tą jaunikaitį, nors paeinantį iš augštos ir turtingos giminės, nors pirmiau papratusį prie minkšto, išlepinto gyvenimo, dabar-gi nešiojantį savo pečiais, kaip paprastas darbininkas, medžiagą reikalingą bažnyčios pataisymui. Darbavosi be atsilsio taip, kad jo kūnas nuo aštrių pasninkų išdžiuvęs silko nuo didelių sunkybių. Kunigas, kurs tarnavo tai bažnyčiai, pasigailėjo jo ir neveizint į savo neturtą, gamino vakarais valgius Pranciškui. Pranciškus pirmiaus priimdavo tas vaišes, bet po kelių dienų, tokį sau padarė perspėjimą: Pranciškau, ar visur atrasi kunigą, kuris tavę taip širdingai vaišys? Argi tas yra neturtas, kurį aprinkai sau už draugą. Ne! Ek vėl, kaip vargšas, nuo durų prie durų su bliudeliu rankop rinkdamas trupučius, kuriuos tau duos, nes taip turi gyvoti dėl meilės to, kuris užgimė vargšu, gyveno vargšu, nuoga buvo prie kryžiaus prikaltas ir palaidotas paskolintame kreste. Ant rytojaus eina elgėtauti ir prisirinkęs trūpinių sėd ant gatvės valgyti. Matydamas įvairių valgių baisy mišini, kuriuos surinko į bliudėlį, jo prigimtis susipurtė, nukreipė akis šalyn; bet tuojaus pergalėjęs tą neapykantą, kaip peralėjo kitas ydas, pradėjo ramiai valgyti. Paskui pasakė, kad niekuomet neturėjo skanesnio valgio. Vakare pasakė džiaugdamas anam kunigui: "Nesirūpink apie valgį dėl manęs, es atradau gerą šeiminingą ir labai mokytą virėją, kurs maugesius, kaip kitas moka gaminti valgius".

Reikia čia dar priminti apie Prą Bernardoną, Pranciškaus tėvą. Bus tai paskutinis žodis apie jį, bet nelaimė, ne jo pagyrimui. Visiškai nesuprasdama paslaptingo malonės pašaukimo, nei švento kryžiaus pasūtimo, buvo plinas rustybės kuomet matė, kaip jo sūnus tar koksai elgėta renka išmaldų ir yra žmonių niekinamas iššjuokiamas. Jei jį sutik-

davo ant kelio, rūstai atsisukdavo ir kartais keikdavo.

Širdis dreba dėl tos minties! Dangus netvirtino tėvo keikmu, bet tiktai labai žeidė jausmingą Pranciškaus, sielą ir ilgai paskui atsimindavo: “iš visų kentėjimų, kokius turėjau pakelti, tas buvo sunkiausias”. Kad tą kentėjimą šiek-tiek nuraminus, sulaikė vieną kartą seną elgėtą ir tarė jam: aš busiu tavo sūnumi; kiek kartų mano tikras tėvas mane keiks, tu mano išrinktasis tėvas, mane laiminsi”. Elgėta buvo jam paklusnus. Aniolas, vienatis mūsų šventojo brolis, buvo lygiai skaudus savo broliui Pranciškui, ką matome iš šio nuotikio. Žiemos laike, šaltoje dienoje mūsų palaimintas jaunikaitis meldėsi bažnyčioje, drebėdamas nuo šalčio. Brolis praeidamas ro šalį pasakė, išjuokdamas vienam savo draugui: “Eik jo prašyti, kad tau parduotų keletą prakaito lašų”. “Ne”. atsakė Pranciškus, “aš neparduosiu savo prakaito žmonėms, aš jį daug brangiau parduosiu Dievui”. Prie tokių tai bandymų mūsų šventasis toliaus drąsiai dirbo su salždiu džiaugsmu. “Eikšiate, šaukė ant praeinančių, padėkite mums pabaigti šv. Domijono bažnyčią taisyti. Čia prasidės vienuolynas elgėtų mergaičių, kurios savo dorybėmis garbins dangiškojo Tėvo Vardą visoje Bažnyčioje”. Ta pranašystė išsipildė už penkių metų, kuomet Kliara su savo draugėmis apsigyveno toje vietoje.

Taip pabaigė savo darbą Pranciškus 1207 metais su mal-la ir didžiausiu neturtu.

Bus daugiau.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Francijos Valdžia tvirtins Vyskupus.

(N. C. W. C. News Service)

Paryžius, Gruodžio 1. — Po ilgam laikui dabartinė Fran-cijos valdžia turi progos panaudoti “droit de regard” atsi-

žiurējimo teise skyriant vyskopus. Tokiā teise Francijai dāvē Šventasis Sostas.

Šventas Tēvas per savo pasiuntinī pavedē Francijas valdžiai patvirtinti kandidatus ī vyskopus ī Anneey ir Meaux vyskupijas.

Kolei buvo Konkordatas tarp Šv. Tēvo ir Francijas valdžios, tai šī pastaroji skyrē kandidatus ī vyskopus, kuriuos Popiežius arba priimdavo ar atmesdavo.

Kuomet īvyko persiskyrimas valstybēs nuo Bažnyčios Francijoje, Popiežius be jokio atsižiurējimo ī valdžia skyrē vyskopus.

Kuomet dabar atsinaujino draugijiniai santikiai, grīžo ir senateisē Francijos valdžiai.

Sutinkant abiem pusēm tapo paskirti vyskupai Mgr. Gailard Meaux vyskupu ir Mgr. Florent du Bois de la Villerable arkivyskupu Rouen,e.

Londonas, Gruod. 1. — I Atstovu Butā ineštas svarstyti ir patvirtinti naujas sumanymas mokyklų reikale. Jī liepta spauzdinti. Tai reiškia, kad jis greičiausia bus priimtas.

Nors tas naujas sumanymas neturi tiesioginio tikslo kentī katalikams, bet jo sumanytojas, kuris nežino apie katalikų auklėjimo desnius, įveda tokius dalykus, kurie kenks katalikams.

Tas sumanymas, jei bus įvestas, panaikina visokiā paramā iš pusēs valstybēs. Tai katalikams butų skaudus smugis. Jiems reikētų mokēti mokēsčius ī valstybēs izdā mokyklų reikalams ir užlaikyti savo katalikiškas mokyklas. Prie to katalikai nēra prisirengę. Neturi tam tikslui fondų.

Kitas dalykas sumanyme yra tas, kad valdžia ima ī pilnā savo priežiurā visas mokyklas. Pasilieka sau teises skirti mokytojus. Tat gali ir nekatalikā paskirti mokytojumi ī katalikiškā mokyklā dėstyti pasaulinį mokslā.

Tikėjimo mokslas gales but dėstomas visose mokyklose.

skirtose mokslui valandose, Dėstyti galės tik dvasininkai savo tikėjimo mokiniams. Šiaip joks kitas mokytojas negali būti verčiamas mokyti tikėjimo dalykų mokykloje.

Tokis sutvarkymas ardo katalikišką auklėjimo būdą. Tokiose mokyklose būtų tikrai grynas mokymas, bet ne auklėjimas remiamas krikščioniška praktika, pavyzdžiu ir dora.

Anglijos katalikų Bažnyčios Vyresnybė kels smarkų balsą prieš tai.

Naujas Vyskupas.

CHICAGO, ILL. Gruod. 21 — Gruodžio 21 d. 1921 m. įvyko Jėzaus Vardo Katedroje, Chicagos mieste konsekracija naujo vyskupo. Juoni yra kunigas E. F. Hoban.

Jis yra gimęs Chicagoje, išventintas Jėzaus Vardo Katedroje.

Dešimts metų išbuvo arkivyskupijos kancleriu. Darbavosi prie arkivyskupo Quigley, po jo mirties prie administratoriaus M. J. Fitzsimmons'o ir dabartinio arkiv. Mundelein.

Kanclerio darbas arkivyskupijoje, kurioje yra apie 1,200,000 katalikų, prigulinčių prie daugiau kaip 30 tautų yra sunkus ir painus. Vyskupas Hoban jį sėkmingai atliko. Jis tapo labai populiaris pas visus.

Konsekracijos apeigas atliko arkivyskupas Mundelein, assistuojant vyskupui Alex J. McGavick, dabar paskirtam į LaCrosse vyskupiją ir vysk. Tamui E. Malloy. Pamokslą sakė Peoria's vyskupas Ed. M. Dunne. Šis buvo klebonu dabartinio vyskupo Hoban, kuomet šis buvo mažas vaikas.

Vyrų ir moterų katalikų atstovai nuo parapijų, organizacijų ir brolių sudarė komitetus surengti iškilmingą puotą vakare dienoje konsekracijos.

Taippat tada įteikia dideles ir brangias dovanas.

Kunigai nuo savęs skyrum daro tą pat.

Lai gyvena ilgiausius metus naujas vyskupas ir laimingai darbuojasi Krikščionių labui!

(N. C. W. C. N. Ser.)

CHICAGO, ILL. Gruod. 16. — Ponia Angelė C. Gormully, našlė milionieriaus R. P. Gormully, dviračių dirbtuvių savininko, mirdama paliko testamentu vien milioną dolerių Šiaurinės Amerikos Rymo Katalikų Kolegijai Ryme.

Jos brolis J. E. O'Meara su savo vaikais nori tą jos testamentą atmainyti.

Ji paliko Chicagos Arkivyskupui šimtą tūkstančių dolerių aprūpinti pavargėlius. Trappistų vienuolynui Gethsemanė, Ky., Mažosioms Pavargėlių Seserims, Chicagos Pranciškonams, Broliams Alexionams ir Šv. Vincento Pauliečio Draugijai, — kiekvienai po \$5,000.

Prie šių palikimų giminės nesikabina.

Gražus tos moteries pavyzdys.

Kada lietuvių tarpe atsiras, kurie mirdami pasistengtų savo turtą taip gražiai paskirstyti.

Už Kunigus Nubaustas.

PARYŽIUS, Gruod. 11. — Miesto Blois (Francijoje) komunistų laikraštis ir jo spaustuvė tapo nubausti už išniekinimus padarytus dvasiškijai.

Kuomet pereitame Rugpjūčio mėn. m. Blois buvo iškilmingas nudengimas Joamos Arketės stovylos kurioje iškėlmėje dalyvavo ir Amerikos Legijos atstovai, vietinis komunistų laikraštis "Le Progress" prirašė, kad kunigai yra buvę priežastimi visokių didžiausių istorijoje neteisybių.

Vardu miesto dvasiškijos kun. Checherau užvedė bylą teisme prieš laikraštį ir spauzdintoją.

Dabar teismas išdavė savo nuosprendį. Jis pripažino, kad "Le Progress" ir jo jo leidėjas yra kalti, turi užsimokėti baudą ir visas teismo lėšas. Beto tokiu būdu kokių šmeižė kunigus, turi šmeižtus atšaukti savo lėšomis.